

боров ся як герой, стараючи ся в останній битві стрінути ся вічно в віки з Крассусом. Дорогу до того свого найголовнішого ворога він вистелив купами трупів, що свідчило про його великанську силу і просто незрівняну справність того екз-невільника. Врешті він упав в бою побитий тільки одною смертю. Спартака ніхто не знав, що він спосібний побити когонебудь чи то в особистій боротьбі чи як вождь, аж до того його славного повстання, яким він зробив цілу імперію глядятьорською ареною, в котрій він став головною фігурою. Боротьба, яку він розпочав і якою проводив, буде цікавити і вчиняти людей по всі часи.

Хоч історики пишуть зі зневагою, з погордою про ту війну і її неустрашимого провідника, то по мимо того у всякого читача історії родить ся по честь до Спартака, котрий "вмер славніше чим римський імператор".

Ного жовіри рекрутували ся з кляс, котрі любили червоний прапор — з членів комун (в котрих були сільські і міські робітники а також і невольники) та з робітників взагалі — і можна сміло заключати, що Спартак признавав червоний прапор прапором своєї армії.

Підчас робітничого повстання Евнуса (в 130 р. н. Хр.), котре було здавлене доперва після десятилітньої борби, згинуло найменше 20,000 в'язнів з ряду пролетаріату. Пануюча кляса тодішніх часів ввела була в практику — давати при кожній нагоді п'ятно ганьби упослідженій убогій клясі. Хрест був призначений для карі нестерпимим злочинцям і так він став також карою для всіх, хто тільки квестіонував св'ятість маєткових прав, чи то як революціонер чи як злодій.

Невольництво було лише каплею в світовім оксані промислової неволі. Положене пролета-